

З осені болю

Любов Геньба

Я стою на початку свого кінця,
Іще тільки стою на початку.
Доля в тіло моє
вже давно вбила цвях,
А життя лише
ставило латки.

І боліло мені.
І було – як було...
І горіла – як вся Україна!
Це десь в іншій житті:
біла хата, село,
А тепер ми із ними – руїна!

І кочують народу мого жебраки
По усенькому білому світу.
Все іде – як іде...
І минають роки.
Десь ростуть ненароджені діти.

І наважилась я
закричати на весь світ:
"Зупиніться, багаті та ситі!"
Це Шевченко для нас залишив "Заповіт",
Та степи наші кров'ю залиті...

Ходять цвіту земного красиві мужі,
Кулі в тілі, отам, на тім світі.
Боже милий,
спаси мій народ, збережи,
Україні ще житоньки,
жити.

Я пройшла по стежках,
де буяла любов,
Де сонців в кожному гені по вінця.
Я бажаю вам, люди,
лишайте в собі

Цвіт вкраїночки та українця.

І коли піді мною
 не стане землі
І піду мандрувати по світу,
Ви приходьте у гості
 в мої білі сни,
У вишиваних льолях
 із літа.

Залишаю вам сонце,
і море,
і степ,
Сині хмари розсуну,
як стіни.

Залишаю тепло на болючій Землі
Із величним ім'ям –
Україна!

Запоріжжя, 2019 рік